

staaar der udtrykkelig, at Embeds- og Bestillingsmænd skulle have Tilladelse hos deres overordnede, naar de ville drive indtægtgivende fast Virksomhed. Jeg ved ikke, hvilken Vægt der lægges paa Ordet „fast“, om saadanne Næringer som de af mig omtalte kunne komme ind derunder, men under alle Omstændigheder forekommer det mig, at det ikke blot er Smaalighed — den vilde jeg ikke gerne være Talsmand for —, som har ført til disse Klager fra de næringsdrivende. Disse ere formentlig berettigede til at mene, at naar de ved deres Skatter ere med til at tilvejebringe Midler til Tjenestemændenes Lønninger, og naar det er lykkedes Tjenestemændene ved de senere Aars Lønningsreformer at opnaa efter danske Forhold saa gode Stillinger, at det er ret almindeligt, at de næringsdrivende, som ved denne Lejlighed have ytret deres Misfornøjelse, ikke ere saa gunstigt stillede, bør det, bortset fra Hensynet til Staten, ikke være Tjenestemændene tilladt at gøre Kampen for Tilværelsen vanskeligere for de næringsdrivende, der ikke have nogen Indtægt som Rygstød. Som jeg nævnedes, har der været ført adskillige Retssager for at bestride Lovligheden af, at den Slags Næringer drives uden Næringsbevis. Det forekommer mig, at det vilde være endnu mere stridende mod, hvad der maa anses for rimeligt, om en Tjenestemand kunde faa Næringsbevis til at drive en saadan Næring. Hvad jeg altsaa med disse Bemærkninger vil henstille, er, at det Udvalg, som faar Sagen til Behandling, og om muligt ogsaa Regeringen ville give Loven en saadan Affattelse, at den ogsaa kommer til at udelukke, at en Tjenestemand kan faa Næringsbevis for at drive Næring ved Siden af sit Embede eller sin Bestilling, og at det i det hele bliver slaaet fast, at det ikke er foreneligt med en Tjenestemands Stilling at konkurrere med andre som selvstændig næringsdrivende. Jeg betoner disse Ord „som selvstændig næringsdrivende“, thi der er iblandt Borgerne ingen, som ser noget som helst for dem skadeligt i, at en Tjenestemand i sin Fritid optræder som Medhjælper, enten det nu er i det store som Bestyrelsesmedlem i Aktieselskaber, der mene at være tjente med hans Hjælp, eller i det smaa ved at være Revisor, eller at en Underofficer fører Bøger. Det er ikke det, man særlig tænker paa, men at han optræder som de næringsdrivendes Konkurrent i selve deres Næringsdrift, hvad enten det er Handel eller Haandværk.

Jeg skal indskrænke mig til disse Ytringer. Det var denne Side af Sagen, jeg vilde fremdrage, og det vilde glæde mig, om det var den høje Regering og det kommende Udvalg muligt at tage Hensyn til disse Bemærkninger, saa at Lovens Affattelse ikke alene fik Præget af Tjenestemændenes Forhold til Staten, men ogsaa til de næringsdrivende Medborgere.

Konseilspræsidenten (Berntsen): Det foreliggende Lovforslag er ret overskueligt, dets faa og til Dels korte Paragraffer ere klart og tydeligt affattede, saa jeg mener, at jeg paa dette Stadium af Forhandlingerne kan indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der bleve fremsatte under Mødet i Gaar.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) bebrejdede Ministeriet, at det havde forelagt dette Lovforslag uforandret, som det var fremkommet fra Kommissionens Haand. Det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem nævnedes, at den Kommission, der havde været nedsat om denne Sag, ikke var en parlamentarisk Kommission. Rigsdagen havde ikke haft Lejlighed til at delegere Medlemmer ind i den nævnte Kommission. Men naar man ser paa, hvem det var, der sad som Medlemmer af den, kan man dog ikke nægte, og det vil det ærede Medlem sikkert heller ikke nægte, at baade Centraladministrationens højeste Embedsmænd og Dommerne have været repræsenterede der, og saa har der siddet tre Rigsdagsmænd, der tilhørte tre forskellige Partier i Rigsdagen. Man har derfor med Hensyn til Centraladministrationens Embedsmænd og med Hensyn til Dommerne Ret til at gaa ud fra, at de Mænd, der have siddet i denne Kommission og været enten Dommere eller Embedsmænd i Centraladministrationen, have været særligt kaldede til at varetage baade Centraladministrationens Embedsmænds og Dommernes Kaar under denne Sags Behandling. Og naar alle disse Mænd, der tilhørte forskellige Partier og repræsenterede forskellige Stillinger i Samfundet, ere blevne enige om et Lovforslag, forekommer det mig at være naturligt, ja ret selvfølgerigt, at Regeringen forelægger det uforandret som et Forhandlingsgrundlag for Tinget. Det er det, Regeringen har gjort, og jeg mener derfor, at det ærede Medlems Bebrejdelse ikke er berettiget.

Det kan ikke være anderledes, end at Embedsmændene have følt sig noget ildt